

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὸ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύουσαν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσι Σεπτεμβρίου,
μηνὸς πολυομβρίου.

**Ἐκδρομὴ τῶν Ἀθηναίων
'στὸ Βυζάντιον τὸ νέον.**

Περικλῆς ὡς ἐκδρομεὺς πῆγε 'στὴν Πόλιν τῶρα
μαζὶ μὲ τὴν Μαρριόρα,
τὸν φίλον Φασουλῆ, ποὺ κάθητ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ παντὶ νυχθημερὸν Βοσπόρειον ἀέρα.

Περικλέτος ἔλεγε, κ' ὁ Περικλέτος λέει:
'στὴν Πόλιν, βρὲ παιδιὰ, πάμε νὰ 'δοῦμε κλέη.

Μᾶς περιμέν' ὑποδοχὴ
καὶ χρυσορόδινη βροχή,

καρτεροῦν Νεότουρκοι, μᾶς καρτεροῦν παλάτια,
περιμένουν κ' ἀδελφοὶ μὲ δακρυσμένα μάτια.

Μαρριόρῃ τοῦ Κότσικα, καμαρωτὴ προχώρει,
τὸν ἀγέρακι μαλακὸ 'στὴς Μαρριόρῃς τὴν πλώρη.
καὶ πελάγη σήμερα μᾶς φαίνονται γλαυκότερα,
κ' οἱ πόθοι μας οἱ φλογεροὶ
ἄς γίνουν γιὰ τὴν Μαρριόρῃ
καὶ ἀτμός καὶ δύναμις νὰ πάμε γρηγορότερα.

"Ἄλλος γιὰ τὴν Πόλιν,
'γρήγορα γαδρούμ,
μᾶς προσμένουν ὅλοι
μὲ τὸ μπουγγουρούμ.

Ἄλλος γιὰ τὴν Πόλιν... φεύγ' ἡ Μαρριόρῃ...
πέρασαν καὶ πάνε χρόνοι πονηροί.
μερ' ἄς ξεχάσωμε καθεμιὰ φροντίδα,
μετ' ἐστὸν Βόσπορον καὶ 'στὴν Προποντίδα.

τὴν Πόλιν φεύγομε... τί χαράς, τί γέλοια!..
μας κ' ἀράξαμε μὲς 'στὰ Δαρδανέλια.
Τρέχουν μαθητοῦδια
κ' ἀντηχοῦν τραγοῦδια.

γαίνουν καὶ δασκάλισαις, βγαίνουν καὶ δασκάλοι,
γαίνουν καὶ πρόκριτοι νὰ μᾶς 'δοῦν μεγάλοι,
καὶ πολλοὶ Νεότουρκοι μᾶς φιλοῦν ὠραῖοι,
καὶ φιλοῦν Ἀρμένηδες, μᾶς φιλοῦν Ἑβραῖοι.

Τὶ πομπή, καλέ...
τοῦ Ἰσανακαλαί
πέρνομε κανάτι.

Ἔτος χίλιχ κ' ὀκτῶ κ' ἐνιγκόσα,
νέα ὄρατις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Χίλια πενήνταένα,
βροχάδες ὀλοένα.

Πῶς μᾶς ὑποδέχονται,
ποῦ μὲ δάκρυ βρέχονται
στεγνωμένα μάτια.

Πέφτουνε καὶ κουμπουραῖς...
ποῖς αὐτὰ τὰ πῖστευε;
ἄς χορτάσῃ 'λευθεριαῖς
ὅποιος τῆς ἐνήστευε.

Ἐμπρός... γιὰ τὴν Ἐπτάλοφον, παιδιὰ μου, μὴν ἀργήτε...
ὁ Παππαμυχαλόπουλος τῆς ἐκδρομῆς ἡγείται.
Νάτος ὁ Κώστας ὁ μπουγγουῶν
ὁ Περδικίδης ὁ μπουτσούκ,
κ' ἄλλοι παικίλοι γνῶριμοι,
ἔφηδοι κ' ἄνδρες ὄριμοι.

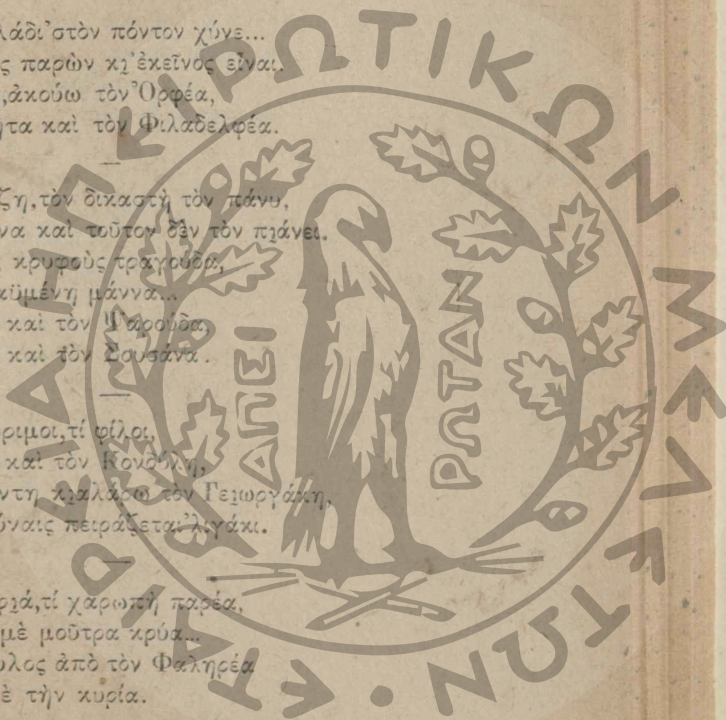
Βλέπω τὸν Καρολίδην, ποὺ διόλου δὲν κουράζεται
καὶ μήτε μὲ φουρτούναις ποτέ του δὲν πειράζεται.
Μόλις μᾶς ἦλθε φρέσκος ἀπὸ τὴν Κοπενάγη
κ' ἐκ νέου διαπλέει γενναῖος τὰ πελάγη.

ὦ Πόσειδον μεγάλε, λάδι 'στὸν πόντον χύνε...
κ' ὁ φίλτατος ὁ Σίμος παρὼν κ' ἐκεῖνος εἶναι.
'Ακούω τὰς Σειρήνας, ἀκούω τὸν Ὀρφέα,
μὰ βλέπω μὲ τὴν Βῆτα καὶ τὸν Φιλαδέλφεια.

Βλέπω καὶ τὸν Βισβίτση, τὸν δικαστὴ τὸν πᾶν,
ποῦ θαλασσοφουρτοῦνα καὶ τοῦτον δὲν τὸν πλάνει.
Πόθους κρυφὸς τραγοῦδι,
κατακαϊμένη μάννα...
βλέπω καὶ τὸν Παροῦδα,
δὲν βλέπω καὶ τὸν Σανσάννα.

Τὶ γνῶριμοι, τί φίλοι,
βλέπω καὶ τὸν Κονδύλην,
ἀλλὰ καὶ τὸν Διαμάντη, καλὰ καὶ τὸν Γεωργιάκη,
ὅπου μὲ τῆς φουρτούναις πειράζεται ἡ γὰν.

Κυττάξετε τί συντροφιά, τί χαρὸν καὶ παρέα,
κ' ὅχι μὲ μούτρα κρύα...
ὁρίστε κ' ὁ Πετρόπουλος ἀπὸ τὸν Φαληρέα
μαζὶ μὲ τὴν κυρία.

Πέρνε φωτιά και φόρα
και μὴν κουνᾷς, Μαριόρα,
και τὰ πτωχὰ μας ἄντερα μὴ φέρῃς ἄνω κάτω
νά μὴ μᾶς δῇ σουδάρια κι' ἐμᾶς τὸ Κομητάτο.

Βλέπω και μὴ κυρία,
ποῦ σφίγγει τὰντερά της...
μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία
πῆρε και τὰ μωρά της.

Ἦθραν και τὰ μουρέλια
φρονήματος φωτιά,
κι' ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια
μᾶς ἔσπασαν ταυτήτα.

Και κάποιος, ποῦ δὲν παύει τὸ στόμα τὸ στωμύλο του,
φιλεῖ γνωστούς κι' ἀγνώστους μ' ἐνθουσιώδη χεῖλη,
βλέπω και κάποιον φίλο, ποῦ πῆρε και τὸν σκύλο του,
γιατὶ στὴν Πόλι τοῦπαν πῶς δὲν ὑπάρχουν σκύλοι.

Ὡ Πόσειδον, σὺ δράμε
στοὺς ἐκδρομείς, και κάμε
καλὰ νὰ τὴν περάσωμε.

Βοήθει τὴν Μαριόρα,
και μὴ μὲ καμιμὰ μπόρα
θελήσης νὰ ξεράσωμε.

Τρέχα, Μαριόριτσα... στὴν Σταμπούλ θὰ πᾶμε
γιὰ νὰ βροῦμε φίλους κι' ὅσους ἀγαπάμε,
και νὰ χαιρετήσωμε καθεστῶτα νέα,
κάθε τοῦ Συντάγματος ρέκτην σκαπανέα.

Αἶολε τρισκατάρτατε,
μὴ τώρα κύκλους τάρτατε
πλεόντων ἐκδρομένων.

Κι' ἐμέσματα δυσώνυμα
μὴ χαλαρώσουν φρόνημα
διάπυρον, ἀκμαῖον.

Τοὺς φρικτοὺς ἀνέμους σου κατ' αὐτῶν μὴ στέλλῃς...
τώρα πρὸς τὸ πέλαγος πλέομεν τῆς Ἑλλης.
Πλὴν κι' ὁ Φριξὸς νά!
μετ' αὐτῆς περνᾷ
σὲ κριὸν χρυσόμαλλον
πέλαγος ἀνώμαλον.

Ποῖς μυθολογία σὰν κι' ἐμένα ξέρει;
ἀμμή δέ, κανέναν... φύσα φύσ' ἀγέρι.
Μές' στὴν Πόλι φθάνομε, μᾶς χειροκροτοῦν,
κι' αἰετοὶ δικέφαλοι γύρω μας πετοῦν.

Τὼρ ᾄς λησιμονήσωμε κάθε μας Σγαρίλιο
και κηφήνων σμήνη...
ὁ δὲ στὴν Χρυσούπουλι τὸν χρυσὸ τὸν ἦλιο
τί χρυσάφι χύνει.

Ἄλλοτ' ἔλαμπε στυλινὸς σὲ στυλινὰ κοντάρια...
μετ' ἀγάπης κι' εὐλαβῶς σὲ σὺμεν, παλληκάρια.

Χαῖρε, Πόλις... ζήτω κι' οὐρα...
μέλπω νέα καθεστῶτα
μὲ ψηλοκαπελαδοῦρα
και μὲ μαύρη ρεδιγκότα.

Συνάντησις ξυλίνων τῶν Ἀθηνῶν Ἑλλήνων.

(Ἐνφ' στοὺς δρόμους ξένοιαστος ὁ Περικλῆς γυρᾷ
βλέπει μπροστὰ τὸν Φασουλή και τὸν ἀναγνωρίζει,
κι' ἔρμυζ' φρενήρης κατ' αὐτοῦ
τοῦ φίλου του τοῦ ποθητοῦ,
και παραφόρως τὸν φιλεῖ
κι' ἀδελφικὰ συνομιλεῖ.)

Π. — Φασουλή μου, ποῦ γυρνᾷς;
γιατὶ κάθες' ἐδῶ πέρα;
Φ. — Ἀμμὲ σὺ πῶς τὰ περνᾷς,
τῶν ἰσοτεφάνων λέρα;

Π. — Ἀδελφέ μου, Φασουλή,
σ' ἐπεθύμησα πολὺ,

και μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐκδρομῆς
ἦλθα' στὴν Σταμπούλ νὰ σ' εὔρω... Πάντοτε μ' ἐπιθυμᾷς.

Π. — Μὰ δὲν θάλθῃς' στὰς Ἀθήνας
νὰ μιλήσῃς μὲ τοὺς κηφήνας;
Φ. — Ὅχι, στὴν Σταμπούλ θὰ μείνω
και Νεότουρκος θὰ γίνω.

Τὸν Κιαμήλ Πασσά κι' ἐγὼ
θᾶχω τοῦ λοιποῦ, βρὲ βλάμη,
μόνο μου Σααδραζάμη,
δηλαδὴ Πρωθυπουργό.

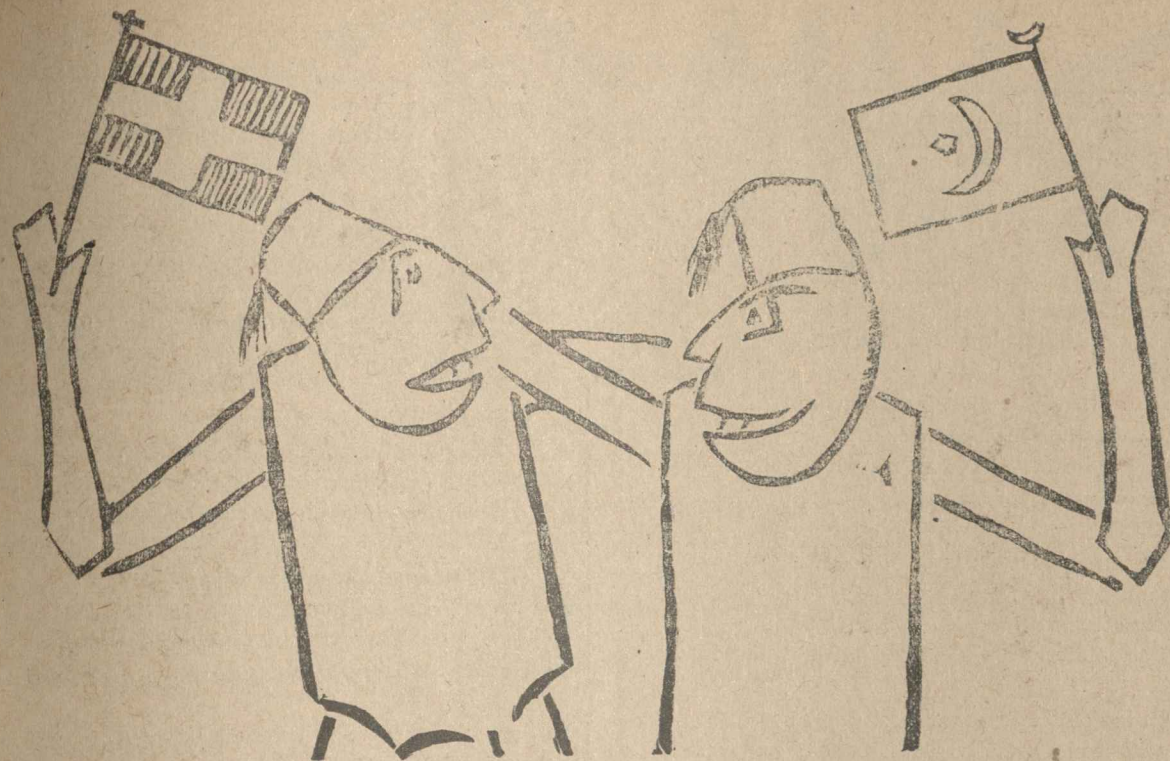
Ἀπηύδησα νὰ προσφωνῶ φαντάσματα πατέρων
και δρᾶσιν πρὸς βελτίωσιν κυβερνητῶν Συμβούλων.
τὴν τυραννίαν ἄφησα τῆς γῆς τῶν ἐλευθέρων
κι' ἐλευθερίαν σήμερα ποθῶ τῶν ὑποδούλων.

Μοῦ λένε πάλι μερικοὶ
πῶς ἀσκησις πολεμικὴ
τὸ κράτος γαλθανίζει.

Και θούριον πολεμικὸν
παράποτ' ἐνθαρρυντικὸν
ἢ μουσικὴ τονίζει.

Ἀλλὰ γιατί παραίτησες και σὺ τὰς ψευδομάχας
τῶν ἐρυθρῶν και κυανῶν, κι' ἦλθες ἐδῶ σὰν χάλας;
Γιατὶ δὲν' κάθισες ν' ἀκοῦς
τοὺς ἦχους τοὺς τρομακτικοὺς
εἰρηνικῶν πολέμων,
ποῦ συγκλονοῦν τὸν Αἶμον;

Π. — Τώρα πλέον δὲν μ' ἄρᾷσει μήτε μία ψευδομάχη...
μήτε τᾶσφαιρα πυρά,
θέλω μόνο τὸ στομάχι
νὰ γεμίζω μὲ χάρα.

Νὰ φουσκῶνω σὰν ἀσκὸ
τὴν κοιλά μου, φίλε βλάκα,
και ν' ἀσκοῦμαι και ν' ἀσκῶ
ἐδῶ, τι λὲν κοινῶς ἀμάκα.

Ἄρης βροντῶν, σπαθᾶτος,
στρατῶν ἀσκήσεις κρίνει,
κι' ἀνησυχεῖ τὸ κράτος
ἐμπόλεμος εἰρήνη.

Τρέχουν μες' στὴν ἀντάρα
τράμι, βιζαδί, και κάρρα
κι' ἀλόγατα και ζᾷ.

Βλέπεις πρὸς τὰ στρατόπεδα
και τόσα γυναικόπαιδα
νὰ ξεκινοῦν πεζά.

Λεβεντζαῖς κορμωστασιᾶς
ψάλλουν ὅλοι χαρμωσύνως
και τὰ δόντια παρατρίζουν.

Μεταξὺ τῆς Κηφισσιᾶς
και τῆς νέας Ἐλευστίνος
στέκουν και μᾶς φοβερίζουν.

Τρέχ' ἀπάνω, τρέχα κάτω,
τρέχει τὸ Σερασκεράτο
κι' ἡ Διοίκησις μαζί.

Τοῦ θεάματος αὐτοῦ
συμμετέχουν φιφυτοῦ
κι' ἀφανεῖς μπουρζοαζί.

Και κήρυκες τρανολαλοῦν και πάλι, χασομέρη:
πρὸς πόλεμον προβιθασμῶν, Ἑλλήνων παῖδες, τρέχετε,
κι' ἂν τῶν Ρωμηῶν ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
ἀλλὰ γαλόνια στρατηγῶν νομίζει πῶς τάνεχεται.

Φ. — Ἐδῶ ξέρεις πῶς μᾶς ἦλθε κι' ὁ δημοφιλῆς ὁ Ράλλης;
κι' ἔτυχε τιμῆς μεγάλης.
Δόξα' στὸν ρεπουμπλικάνο,
Περικλέτο μου Φακίρη,
μίλησε μὲ τὸν Σουλτάνο,
μίλησε μὲ τὸν Βεζύρη.

Κι' ὁ πολὺς Σαμπάχ-Ἐδδίν, πρῶτος φίλος τῶν Ἑλλήνων,
τόσαις ὥραις λακωνιτὶ λὲν πῶς ἔκανε μ' ἐκαῖνον.

Π. — Ἀμμ' τί γίνεται κι' ὁ Νώντας;

Φ. — Κι' αὐτὸς λένε, μπουνταλά,
μὲ σπουδαίους Νεοτούρκους πῶς ὠμίλησε πολλὰ.

Π. — Ἀμμ' δὲν μίλησε και λίγο μὲ κανένα χαγουμεάνι;

Φ. — Σὺρε' ρώτησε γιὰ τοῦτο κι' ἔλα νὰ μοῦ πῇς ἀχμάκη.

Ὅμως τώρα βάλε φέσι
και προσπάθησε ν' ἀνοίξῃς
μὲ τοὺς Νεοτούρκους σχέσι
κι' ἀφοσίωσι νὰ δείξῃς.

Μεῖνε' στὴν Σταμπούλ μαζί μου... θέλω Τούρκο νὰ σε κάνω...
τοῦ Συντάγματος τοῦ Τούρκου ὕμνος ἀφθαστὸς ἀνήκει...
πᾶμε, βρὲ, νὰ σὲ συστήσω στὸν Κιαμήλ, και' στὸν Σουλτάνο...
και μὲ τούτους εἶμαι φίλος και τῆς γούνας τῶν μαγίκι.

Και γιὰ σένα δραγουμάνος
θὰ γενώ, βρὲ τραγομένη...
τώρα πλέον κι' ὁ Σουλτάνος
στὰ γυνάσια πηγαίνει.

Καλῶς ὥρισε, μαζέτα,
μὲ τοὺς ἐκδρομείς' στὴν Πόλι...
πᾶμε τὼρ ἀλαμπρατοῦτα
στοῦ Γαλιῆ τοῦ περιδῶλι,
κι' ἔλα δρέψε μενεξέδες
σ' ὅλους τοὺς Ντολμα-Μπαζέδες.

**Προσφωνήσεις 'στοὺς ἐκδρομεῖς,
ποῦ τόσῃς ἔτυχαν τιμῇ·**

Φ.— Χὸς γκελτινὶς καὶ χὸς μπουλτουκ' στήν Πόλι τήν με-
(γάλη...

ἀνοίγεται παντοῦ γιὰ σὰς περιπαθῆς ἀγκάλη.
Πανηγυρίζετε, παιδιὰ, καὶ τὰς μερίμνας ἄφετε...
τέτοια καμποῦλ ὑποδοχὴ ποτὲ δὲν περιγράφεται.

Πατρίδος τέκνα χαίρετε,
κι' ἐν Νεοτούρκις αἵρεται
κι' ἐν Ἀρμενίοις ἀγαστοῖς κι' ἀγαπητοῖς Ἑβραίοις
ὁ Παππαμυχλόπουλος, τῆς ἐκδρομῆς ὁ Ρεῖς.

Ἀδελφικῆς ἀγάπης ἡχεῖ μεγάλος ὕμνος...
Λαμπρὰ σὰς ὑπεδέχθη κι' ἡ Τένεδος κι' ἡ Ἀθήνος,
κι' ἦλθε' στὰ Δαρδανέλια καὶ μία μοῖρα Στόλου
κι' ἐνθέρμως σὰς ἡσπάσθη κι' ἕνας Μουφτής τοῦ Βόλου.

Γιὰ κυττάξετε, παιδιὰ, τί ντουνιὰς ἀδελφωμένος!...
σὰς ἐδέχθη κι' ὁ Κιερμάλ, τοῦ Σαμπάχ ἀπεσταλμένος.
Μὰ κι' ἐπιτροπὴ τῆς Πόλις σεβαστὴ σὰς περιμένει,
κόσμος ἦλθε νὰ σὰς πάρῃ,
κι' ὁ Σπεράντζας κι' ὁ Ευδάνης, πρόξενοι κι' ἀπεσταλμένοι
τῆς Πρεσβείας τοῦ Γρυπάρη.

Τέτοια μεγάλη σεγριαχάτ Βουλγάρους δαιμονίζει
καὶ κάθ' ἐλπίς ἐπιδρομῆς γι' αὐτοὺς ἀπέδῃ φρουδῇ...
γνωρίζετε πῶς' στοὺς Ρωμηοὺς ὁ λόγος δὲν σπανίζει,
ἐν τούτοις ἦτο σπάνιος κι' ὁ λόγος τοῦ Σπανούδῃ.

Καλῶς τους... μπερικιὰτ βερσὶν σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι,
καὶ προσφωνοῦντος ἐν λυγμοῖς καὶ τοῦ Συμεωνίδῃ
κάποιος καθὼς ὁ Συμεὼν ἠκούσθη ψιθυρίζων:
νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα... κι' εἶπα κι' ἐγὼ δακρύζων:
ἕποιος κρατεῖ τὰ δάκρυα σὲ μιὰ χαρὰ μεγάλη
αὐτὸς θαρρῶ πῶς δάκρυα δὲν ἔχει γιὰ νὰ βγάλῃ,
κι' ἕποιος δὲν κλαίει σὰν πατὴρ τὸ χῶμα τοῦ τὸ πάτριον
αὐτὸς θαρρῶ' στὰ μάτια τοῦ πῶς ἔχει μόνον νάτριον.

Γιὰ σὰς σεῖρ περίφημο, γιὰ σὰς τὸ πᾶν θυσία,
γιὰ σὰς πυροτεχνήματα, μαχτάπ, φωτοχυσία,
γιὰ σὰς καὶ λόγος νουτουκλάρ, ταῦμ εἰς τὰ Τατάουλα,
κι' ἅμᾶν κουζούμ, ἅμᾶν γιαδρούμ, κι' ἄσπρη γλυκειὰ μου φρά-
σουλα.

Μποῦ ντουβάρ μπενίμ,
μποῦ ντουβάρ σενίν.

Συμπράξεως ἀδελφικῆς αὐγὴ γλυκοχαράζει,
κι' ἂν' κάνατ' ἐμετὸ κουσμὰ καθόλου δὲν πειράζει,
κι' ἂν κατὰ τύχην εἶχατε' στὸ πέλαγος φουρτούνα
κι' ἡ Μαριορὴ τοῦ Κότσικα περιπαθῶς ἐκούνα,
μὰ τώρα πλέον λιμανλήκ
καὶ γλέντι καὶ κουδαρνταλήκ.

Ἑλλάδος τέκνα προσφιλή,
φάτε μ' ἐμὲ τὸν Φασουλή
ἄτζεμ πλάφι, παστουρμά,
μπουγάτσα, γιάτσο, ντοντουρμά.

Γιὰ σὰς, παιδιὰ, γχιουδούπ γκιελμέ, καὶ δὸς τοῦ σῦρε κι' ἔλα,
καὶ Σταμπουλνὰ γκελίρουμ καὶ στήν κορφὴ κανέλα.

Σὰς βλέπουν κι' ἡ συγκίνησις τὰ στήθη των φουσκώνει,
γελοῦν γιγαστοὶ καὶ νῆσοι,
κι' ὁ Πατριάρχης ὁ σεπτὸς τὰ χέρια του σηκώνει
γιὰ νὰ σὰς εὐλογήσῃ.

Γιὰ σὰς ἀνοίγουν μπαχτσελέρ,
κρησφύγετ' ἀνθηρά,
ποῦ τραγουδοῦνε μπουλμπουλέρ,
ἀηδόνια λιγυρά.

Τώρα πλέον σ' ὄλα βασιλεῖ' ἰσότης,
τώρα πᾶ δὲν εἶναι δοῦλος ἡ δεσπότης,
καὶ' μ' πορεῖς ἀφόδως' στὸ Γιλδίξ νὰ πᾶς
κι' ὄλων τῶν Πασσάδων πόρταις νὰ κυπᾶς.

Χέρια Γραμματέων καὶ Θαλαμηπόλων
τῶρε πᾶ δὲν κάνουν' στὰ λεφτὰ βουτιαῖς,
τὰ λουριὰ μαζεύουν τῶν κηφήνων ὄλων,
σὲ Κισλαραγάδες δίνουνε μυτιαῖς.

Σκιρτάτ' ἐυέλπιδες καὶ πλήρεις θάρρους,
πιήτε σερμπέτια, σαράπ, ἡδύποτα,
κι' ὄλοι γελάσετε μὲ τοὺς Βουλγάρους,
ποῦ δείχνουν πάλι μοῦτρα ξετσιπίωτα.

Τί γχιουλμπαχάρ καὶ τί γαλί' στὸ διάβα σὰς δὲν στρώνεται
καὶ σεῖς τὴν περιήγησιν τοῦ Ράλλη συμπληρώνετε.
Γνωρίζω κόσμον πάντοτε πῶς φέρ' ἡ σιωπὴ,
κι' ὁ γαλανὸς ὁ Βόσπορος ἔχει πολλὰ νὰ πῇ.

Ἐνῷ γιὰ σὰς τροχίζονται φυλῶν ποικίλων γλώσσαις
βροχῆς παφλάζουν ποταμοί,
κι' ἂν ἄλλη κάνετ' ἐκδρομὴ,
σὰς συνιστῶ νὰ πάρετε μαζί σὰς καὶ γαλόσαις.

Ὅλων τὰς εὐχὰς δεχθῆτε, τὰ φιλήματα, τὰ δῶρα,
καλῶς ἦλθατε μὲ νέον τῆς βροχῆς κατακλυσμόν,
κι' ἂν τὸ κράτος σὰς πηγαίνει καὶ' στὸ μέλλον ὅπως τώρα
θὰ τουρμέφω κατ' ἀνάγκην ἀπὸ πατριωτισμόν.

Κι' ἐγὼ μ' ὄλους σὰς φιλῶ,
κατευόδιο σὰς καλὸ.
Σῦρτε κι' ὀγουρλάρ ὀλοῦν,
πέντε σ' ὅσους μᾶς μισοῦν.
Σῦρτε, σελαμέτ ἰλέ,
δεδλετ βέ, σαδὲτ ἰλέ.
Κατευόδιο, χαίρᾶ,
μ' εὐτυχία, μὲ χαρὰ.

Μπίζντ' Ἀθήνα γιὰ κι' ἐμεῖς
γκελετζίγ' ἐκδρομεῖς,
ὀηλαδὴ κι' ἐμεῖς θάλλοῦμε κατὰ χρέος' στήν Ἀθήνα,
κι' ἀπὸ τῶρ' ἄς ἐτοιμάσουν κοκορέτσι καὶ ρεσινα,
προσφωνήσεις καὶ πέρποσεις, ποῦ γανόνουν τὸ μυαλό...
σὰς ἀσπάζομαι καὶ πάλι... κατευόδιο σὰς καλὸ.

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ὄλους λόγους ἀγγελαῖς.

Μέγα Βιβλιοδετεῖον καὶ τυπογραφεῖον πρώτης
Καργιωτάκη κι' Ἀντωνίου, ποῦναι μὴ τελειότης,
Εὐρώπαικόν τῶντι, κατὰ πάντα τάξι' νέα,
στήν ὁδὸν Ἀγίου Μάρκου κι' αὐτῶν ἀριθμὸς ἐνέα.